Gabriela Garcia - Marina Veverec i Blaž Martić

Matirana stakla

Novinar je najavio prilog o još jednoj pucnjavi, nakon čega su počele reklame. Još jednog nenaoružanog crnog tinejdžera ustrijelio je još jedan bijeli policajac. Nakon toga, džingl na jedanaestom programu prekinula je djevojčica kovrčave kose, koja je gđu Mendez podsjećala na njezinu Eloisu prije nego što je ova postala mrzovoljna tinejdžerka. Eloisina dvojnica pogledom je tražila ubruse. Mlijeko iz pahuljica prolila je po netaknutom kuhinjskom šanku, a njezina majka iz reklame istoga je trena počistila nered s osmijehom na licu iz kojeg se moglo iščitati, kako si samo dražesna svaki put kad zasereš kuću.

„Opet ista priča", rekla je gđa Mendez mužu. Nije joj bilo jasno zašto uporno želi gledati vijesti – sve te stravične pljačke, napade, nesreće. I politiku. Politika je još gora. Gđa Mendez na stolić je stavila vreli tanjur pun riže i graška pa pokupila dvije prazne limenke piva s poda.

„Sad je samo pitanje vremena kad će susjedi opet početi prosvjedovati i gunđati."

G. Mendez nešto je promrmljao pa zabio vilicu u brdašce na tanjuru.

„Valjda se Eloisa ovaj put opametila pa neće okolo lupati loncima i tavama. Hoćeš još jedno pivo?"

„Mmfffhrmm."

„Znaš što, mislim da je takva zbog tog njenog društva. Ima ona neke prijatelje koje nama ne spominje."

„Rfff."

Gđa Mendez sjela je do muža na smeđi kauč od umjetne kože koja je zaškripala kad se stala migoljiti ne bi li se smjestila u udoban položaj. Gledala je zaljubljeni par na televiziji koji se bezbrižno vozio na biciklu za dvoje, onda su šetali šljunčanom plažom držeći se za ruke. Reklame za herpes. Reklame za herpes uvijek bi je ganule. Glavu je zabacila unatrag i osjetila kako je iscrpljenost poput sidra vuče prema dnu. Dnevna soba – sve te porculanske drangulije i okviri za

eISSN 1847-7755; doi: 10.15291/sic/2.9.lt.5

slike, sav taj namještaj iz trgovine Luxury City Discount Home – činila se kao ocean koji će je progutati.

„Trebamo novi stolić, Arsenio."

Zaspao je.

Gđa Mendez ugasila je televizor i čekajući Eloisu za stolom u kuhinji pojela ostatke hrane s muževa tanjura. U zadnje je vrijeme djevojka ponedjeljkom i srijedom dolazila kući tek uvečer jer je tada, tako im je rekla, imala neke izvannastavne aktivnosti. Ali to nije sve. Tražila je od majke da je zove Lucy, tvrdeći da je u školi svi znaju kao Lucy, da je Eloisa starinsko ime, kao da ga nije obožavala dok je bila dijete.

Gđa Mendez promatrala je susjedu kako se parkira na svoj prilaz, izlazi iz auta i proučava novu živicu koja je niknula između njihovih domova. Gđa Mendez cijeli je dan provela nadzirući radnike, naređujući im gdje točno treba posaditi živicu, kako je oblikovati, gdje podrezati. Visoka žena s dreadlocksima podignutima u punđu, poput kakve košare na glavi, sada se sagnula da prouči grmlje. Slegnula je ramenima. A onda je gđa Mendez vidjela – vlastitim očima – kako ta žena otvara kantu za smeće, baca papirić, a zatim poklopac od kante ostavlja na podu.

„Arsenio!" izderala se ne skidajući pogled sa žene.

„Arraf", začulo se gunđanje iz dnevnog boravka.

„Arsenio, pa opet to radi!"

„Hmph."

„Ostavlja taj poklopac od kante na podu tako da mačke i rakuni mogu divljati cijelu noć – divljati – tamo kod njih i pogodi gdje će onda? Ajde pogodi? Kod nas! Eto gdje."

Čak ni živica nije dovoljna.

Gđa Mendez se pjenila. Gledala je kako se u susjednoj kući pale svjetla. Mendezovi su ugradili najpomodnije prozore koje su mogli naći – matirano staklo, u identičnim kvadratićima. Oni su mogli vidjeti van, ali tko god je gledao izvana mogao je vidjeti samo mjehuriće i obrise. Vidjeli bi siluete koje se stvaraju i nestaju iz sjene, poput stvorenja što se protežu pa zavlače natrag u svoje pećine. Za njih se gđa Mendez prebijala od posla dvadeset i pet godina. Zbog njih se doselila s jedinim

koferom i tolike godine čistila kuće i išla na predavanja na kojima bi profesori zbog njezina naglaska pretpostavljali da ništa ne razumije. Zbog njih je studirala računovodstvo, na državnom fakultetu, s englesko-španjolskim rječnikom pod rukom i godinama se trudila napredovati i uspeti se što više na ljestvama punim iverja i polomljenih nogu. Samo da bi si mogla priuštiti proklete špijunske prozore od matiranog stakla kroz koje je mogla gledati van, ali kroz koje nitko nije mogao vidjeti unutra.

A sad su ti ljudi, ta žena s otvorenom kantom za smeće i mužem, koji je valjda zadovoljan time što održava kuću, iako je očigledno bio nezaposlen, pokušavali uništiti susjedstvo prepuno marljivih ljudi poput nje. Ti susjedi nisu bili kao Horowitzeovi koji bi svako jutro pomeli svoj prilaz. Nisu bili kao Hernandez-Smithovi koji su izvjesili ne jednu, već dvije američke zastave. Unatoč tome, drugi susjedi nisu im zamjerali; čak je gđu Horowitz skrivećki gledala kako pridošlicama odnosi svježe pečeni challah. Gđa Mendez nije shvaćala zašto više nitko ne mari za to kakvi se ljudi doseljavaju u susjedstvo. Nitko osim nje.

Gledala je tog njezinog muža kako je poslužuje. „Arsenio!" pjenila se.

„Pa da ne povjeruješ koliko taj čovjek dopušta svojoj ženi da ga gazi."

E pa, gđa Mendez neće dopustiti toj ženi da i nju gazi. Ustala se i svom silinom povukla ulazna vrata. Čvrsto se omotala ogrtačem i bosa pretrčala travnjak pa zaobišla novo posađenu živicu. S poda je zgrabila poklopac od kante za smeće i zalupila kantu. Pogledavala je prema susjednoj kući, ali par nije gledao kroz prozor. Šteta, pomislila je. Objeručke bi prihvatila njihovu sramotu što ih tako ugledna žena poput nje mora učiti kako se ponašaju normalni ljudi.

„A što ti pobogu radiš?"

Eloisa je stajala nasred ulice i probadala je pogledom. Zauzela je onaj osuđujući stav kojim se uvijek šepurila pred gđom Mendez, kad bi se zabuljila u nju s rukom na naramenici torbe.

„I zašto si bosa?"

Gđa Mendez prekrižila je ruke i odmarširala do vrata. „Učim ljude kako da se ponašaju. Eto što", rekla je prolazeći kraj kćeri, a da je nije ni pogledala. „Pa dobro, hoćeš li više ući ili ćeš cijelu noć tu stajati kao neka uličarka?"

Eloisa je prevrnula očima paradirajući pred majkom. Zbog chokera oko vrata i raščupane kose izgledala je kao šugava pudlica.

Ta neobuzdana kosa, pomisli gđa Mendez. Ta kosa za koju je svaki tjedan izdvajala gomilu novca da bi je zagrijavanjem, kemikalijama i peglanjem ukrotila kod dominikanskog frizera, koji je od njihove kuće udaljen punih četrdeset i pet minuta vožnje. Eloisa sad više ne ide kod frizera, tvrdi da želi prirodnu kosu, u svoj njezinoj kovrčavoj anarhiji, po uzoru na ovu ili onu crnačku pop zvijezdu.

„Ali ti nisi crnkinja, Eloisa", govorila je zbunjeno gđa Mendez prvi put kad je Eloisa odbila ići kod frizera.

„Misliš? Obrati se mojoj kosi", odgovorila je Eloisa, podbočivši se na svoj koščati kuk.

„Ti si Dominikanka, Eloisa."

„Lucy. Već sam ti rekla da me zoveš Lucy."

„Nije isto biti Dominikanac i crnac. Haićani su crnci. I nijedan Dominikanac nikada nije svojoj kćeri dao ime Lucy."

Sada su se svaki tjedan svađale zbog istih stvari. Eloisa se ponašala kao da je pametnija od majke, iako joj je sve u životu bilo servirano. Iako nikada nije morala spajati kraj s krajem da bi prokrčila ulice krnjeg engleskog i konačno izbila na predgrađu Miamija. Nikada nije morala neprirodno izvijati usne kako bi konačno izustila nemoguće riječi kao turtle, kao cinnamon. Engleski je iz njezinih usta klizio poput novorođenčeta – gladak, gromak i drzak u svom postojanju. Nije bilo najgore kad bi se Eloisa naljutila ili joj odbrusila. Najgore je bilo kad bi šutjela i gledala gđu Mendez kao da ne može pojmiti da njih dvije povezuju isti geni. Kad bi se rub njezinih usana iskrivio u samodopadni poluosmijeh i kad bi se zabuljila u nju, bezizražajno, kao što je to činila sad.

„Malagradecida", rekla je gđa Mendez ispod glasa. Nezahvalnica.

„Molim?" Eloisa skine torbu i baci je na pod.

„Zašto opet kasniš? Jesi išta jela? Ne ostavljaj stvari po podu."

Eloisa se naslonila na kuhinjski šank i proučavala oguljeni crni lak na noktima. Gđa Mendez nije

shvaćala zašto se trudila izgledati zapušteno. Radila je to iz nekog prkosa, ali gđa Mendez šutjela je jer je znala da bi Eloisa uživala u njezinoj reakciji.

„Pa dobro koliko ti puta moram ponoviti da sam na sastancima kluba, na kojim raspravljamo o važnim događanjima u svijetu koja tebe ne zanimaju i da, jela sam."

„Toliko toga se događa u svijetu. Baš zato ne želim da si tamo vani među svim tim kriminalcima."

„Aha", Eloisa se zavalila u kauč pored oca.

„Upucali su još jednog nenaoružanog crnog tinejdžera", čula je gđa Mendez kako joj Arsenio govori.

„Popizdim na takve stvari", odgovorila je Eloisa.

„Vojno-industrijski kompleks…"

„Ne psuj!" izderala se gđa Mendez i prekinula Arsenija. „Arsenio, reci joj da pripazi na rječnik!"

Nije dobila odgovor.

Još davno, kad su se tek upoznali, dok je još bila mlada računovotkinja u usponu, a on novopečeni vlasnik obrta za sitne popravke, Arsenio joj je rekao da ga je privukla upravo ta njezina ambicioznost i čvrst karakter. Ali u zadnje vrijeme, činilo se kao da se stisnuo i uvenuo u sjeni njezina uspjeha i moći. Nije mogla vjerovati da je to onaj isti čovjek koji je nekada svojim brbljavim šarmom plijenio svu pozornost u prostoriji, koji je nekada plesao bachatu kao da mu je ritam u krvi, koji je inzistirao da se tvrtka zove Mendez Family Dream Repair Service LCC, a sad je šutio dok je njihova kćer okretala leđa svemu što su oni izgradili. Ipak, nije ga htjela otjerati u savez s Eloisom. Neće samo tako dopustiti da se njih dvoje urote protiv nje. Ako mora sama održavati red u obitelji, bogami i hoće.

Gđa Mendez promatrala je živicu kroz prozor dok je televizor i dalje zujao. Gledala je kako se sjenke zavlače pod grane i protežu preko travnjaka poput lijenih mačaka, kako se lišće njiše sa svakim novim naletom vjetra. Zapitala se je li susjeda primijetila. Je li pomislila, dok se saginjala i proučavala najnoviji dodatak koji je poput procjepa razgraničavao njihove domove, da si barem ja mogu priuštiti ovako divnu živicu.

Kupila je ogradu. Bila je to skupa, žičana ograda, a radnici su išli za njom na povratku kući pa je isti dan i ugradili. Ogradu su prevezli kamionetom. Home Depot bio je daleko od kuće gđe Mendez. Kamionet se vukao za njom dok je vozila i promatrala kako kičasta panorama centra grada oživljava: zalasku sunca prikradala se ljubičasta i ružičasta svjetlost, autoceste Miamija križale su se poput izvezenih niti, negdje u daljini nazirao se jedan jedini party kruzer s reflektorom koji se vrtio i obasjavao tamni zaljev.

Arsenio je čekao pred ulaznim vratima dok je gđa Mendez parkirala, kamionet se naglo zaustavio udarivši o rubnik, a dva radnika sa šiltericama i prljavim kaki hlačama iskočila su van.

„Koji je sad ovo vrag?" nadglasavao se sa zveketom žičane ograde koja je lupala dok su je spuštali na beton i s radnicima koji su se dovikivali između sebe.

„Arsenio, lijepo sam ti rekla da ne možemo ovako živjeti", rekla je gđa Mendez, smireno otirući cipele. „Moramo zaštiti sve u što smo ulagali."

„Ne razumijem." G. Mendez odmahnuo je glavom, pogledavajući prvo jednog radnika, pa onda i drugog. „Koliko je sve to koštalo?"

Gđa Mendez otvorila je vrata i povukla Arsenija za sobom. Eloisa je sjedila za kuhinjskim stolom i činilo se kao da je sve to zabavlja.

„Muchachos, stižem za sekundu!" doviknula je radnicima, svaki je držao po jedan kraj metalnog panela koji su namještali iza živice dok je zatvarala vrata.

„Gle!" rekla je, gurajući Arsenija prema Eloisi do prozora koji je gledao na susjednu kuću. „Samo pogledaj taj njihov travnjak natrpan političkom propagandom. Arsenio, pa imaju hrpetinu stolica na prilazu. Kao da su i dalje na onom svom otoku, gdje god to bilo, i sad tu sjede na terasi i čekaju tamić s krumpirom i lubenicama."

„Ali i ti imaš stolicu pred vratima."

„Ne, ja imam stolicu za terasu pred vratima. Arsenio, Kriste. Sjajna je i glazirana i ide nam uz rolete od spavaće sobe. Arsenio, njihova je od slame. Ta stolica izgleda kao nešto što bi moja baba prodavala u Dominikanskoj Republici."

„Hm."

„I toj ženi svaki vikend dolazi bar dvadeset rođaka u goste – ne pretjerujem. Cijela ta strka. Sve te bebe. Trideset beba, ali ne i trideset očeva, ako me razumiješ."

Gđa Mendez značajno ga je pogledala.

„Ne vjerujem tim ljudima. Ne samo da ću postaviti ogradu, nego ću još staviti i lokot. Neću živjeti u kući u kojoj se ne osjećam sigurno."

„Oni su stvarno dragi ljudi." Eloisa je ustala i otvorila hladnjak, prevrnula je gomilu plastičnih posuda dok nije pronašla sok.

„Ma odakle ti to? Eloisa, molim te, prestani piti iz tetrapaka."

„Hoćeš mi dodati pivo?" g. Mendez okrenuo se prema Eloisi. „Idem gledati vijesti."

„Zato što je ta žena, gđa Portman, profesorica u mojoj školi", rekla je Eloisa, dodajući mu bocu.

„Molim? Arsenio, čuješ li ti ovo?"

„Zar nema više Presidentea?"

„Zašto te to toliko čudi?" rekla je Eloisa. „Predaje sociologiju i pomaže nam oko Kluba socijalne pravde."

„Čega?"

„Vidim samo Bud Light", rekao je g. Mendez dok je pridržavao vrata hladnjaka.

„Kriste. Koliko ti puta moram ponoviti? Klub socijalne pravde. U koji sam se učlanila." Eloisa se odmaknula od hladnjaka i počela se igrati s narukvicama na ruci.

„Kakav je to klub?"

„Ma, ne bi ti to razumjela."

„Ah, dobar je i Bud, kad nema drugoga."

„Eloisa, kakav je to klub? Da si mi odmah odgovorila."

„Isuse, mama. Zašto si odmah takva?"

„To je opet neka crnačka stvar? Ti zbog te susjede misliš da si crnkinja?"

Eloisa je zurila u majku. Lice joj se izobličilo. Gđa Mendez čula je da su vani počeli bušiti.

„Zar stvarno misliš da je sve te bijelce – pogotovo policajce – briga jesam li ja Dominikanka ili Haićanka ili s nekog drugog prokletog planeta? Sve što oni vide je ova koža, koja je iste boje kao tvoja, ista kao koža gđe Portman. Zar ne vidiš da si potratila život pokušavajući dokazati da nisi nešto što jesi?"

Eloisa se okrenula i otišla. Ostavila ju je pored prozora, s rukom na hladnom matiranom staklu. Gđi Mendez pozlilo je. Gledala je prema susjednoj kući, iznad živice, iznad radnika koji su montirali ogradu. Poklopac kante za smeće opet je bio na podu.

Ograda nije dovoljna. Susjeda joj je sad sve to nabijala na nos. To da pokušava upropastiti susjedstvo, upropastiti njezinu kćer, upropastiti sve što se gđa Mendez trudila zaštititi. Eloisa je sad tri puta tjedno kasnila kući. Počela je svaku večer pratiti vijesti s ocem i ignorirati gđu Mendez kad bi se žalila da svijet odlazi k vragu. Eloisa se ponašala kao da je problem to što je gđa Mendez naporno radila i štedjela sav svoj novac da bi Eloisi pružila život o kojem je ona kao djevojka mogla samo sanjati dok je živjela u dvosobnoj šupi i svaki se dan budila u pet ujutro da bi nahranila kokoši i izribala rublje dok su joj se znoj i komarci, poput cementa, lijepili za lice. A ta žena, sa svojom priprostom frizurom, sa svojim čudnim nakitom i svojim jeftinim namještajem. Ta žena nije samo izložila predizborne plakate po travnjaku. Nego je i podignula ogromnu zastavu neke zemlje koju gđa Mendez nije mogla ni prepoznati i još je na svoj automobil zalijepila naljepnicu sa sloganom Black Lives Matter. Gđa Mendez bila je izbezumljena.

Ali najveća, najveća uvreda dogodila se prošle noći dok je gđa Mendez spremala večeru. Gledala je kroz prozor, pitajući se kada će se Eloisa pojaviti, a onda je vani ugledala kako njezina Eloisa i gđa Portman započinju živahan razgovor. Ta žena smijala se s Eloisom i Eloisa se smijala s njom. Gđa Mendez nije se mogla sjetiti kad se njezina kći zadnji put smijala s njom. Zahtijevala je od Eloise da joj prenese o čemu je razgovarala s tom ženom. Eloisa joj se samo zlobno nasmijala i kratko odgovorila: „Želi da Lucy Mendez bude predsjednica kluba. Moi!" Gđa Mendez više to nije mogla podnijeti.

„Zar ne možeš nekog od svojih ljudi uposliti da kalemi živicu na živicu?" rekla je gđa Mendez

rukom zaklanjajući oči od sunca. Radnik je koracima računao opseg ograde ispred doma gđe Mendez.

„Gospođo", rekao je radnik istim naglaskom kao i gđa Mendez. „Uz dužno poštovanje, gospođo."

„Da?" Gđa Mendez postajala je sve nervoznija jer je taj čovjek bio toliko nesposoban. Zašto se toliko često događa da se takvi kao on ne znaju ponašati pred uspješnim ljudima poput nje?

Kad se tek doselila u Ameriku, mlade bjelkinje za blagajnama supermarketa usiljeno su se smješkale gđi Mendez dok im je ona rukama pokušavala objasniti da traži sir za pohanje. Stariji imigranti, visoko društvo Miamija – potomci kubansko-španjolske elite i venezuelanski biznismeni, kolumbijske starlete i argentinski liječnici – izbjegavali su druge pridošlice, pozdravili bi ih iz sažaljenja, a u isto bi vrijeme bili iznenađeni i razočarani što žena, glatka i čokoladna tena, priča njihovim jezikom.

Ljudi kao taj radnik često su vjerovali da su jednaki, gđa Mendez i on. A ona je naporno radila kako bi dokazala da nisu. Naporno je radila da bi stekla poštovanje. Gđa Mendez ne planira se vraćati na staro.

„Señora, kalemljenje nije nimalo praktično, a ni… moguće", rekao je radnik, sada ozbiljan. „I bojim se da toliko visoka živica ne bi bila stabilna. Ako vas je strah…"

„Tko je spomenuo strah? Jesam ja vas zvala da mi zabadate nos u život? Ja sam ta koja vas plaća."

Radnik je skinuo šiltericu. Maramicom je obrisao čelo. A onda su se njegove usne ispravile u osmijeh. Ta promjena u izrazu lica bila je tako nagla da se gđa Mendez namrštila. Sad je još i ismijava? Nije ju bilo briga. „Nije me briga", rekla je.

„U redu, señora." Radnik se ponovno uozbiljio. „Što kažete na ovo? Možemo ugraditi još jednu ogradu s druge strane živice koju sad imate."

„Živica između dvije ograde?"

Gđa Mendez pogledala je prema uredno podrezanom fikusu čiji su listovi bili zbijeni kao kocke šećera. Voljela je svoju živicu. Bilo bi joj mrsko prekriti je još jednom ogradom. Ali pitala se, što je,

u konačnici, važnije, što joj, u konačnici, jamči opstanak – ono što se vidi izvana, ona ljepota ili zabranjen pristup onim ružnim podsjetnicima na nekadašnji život, onom najružnijem.

„Može i tako. Ali onda mora biti debela. Susjede ne želim ni čuti."

Stiglo je još radnika. Kopali su, lopatali, bušili. Gđu Mendez umorilo je nadziranje radova s kuhinjskog prozora pa je zadrijemala na kauču. G. Mendez i Eloisa vratit će se za par sati i onda će joj gđa Mendez zabraniti da poslije škole ostaje na sastancima s crnačkim klubom. Odlučila je stvari uzeti u svoje ruke. Neće samo sjediti prekriženih ruku dok Eloisa pokušava odvući obitelj u septičku jamu društva iz koje se jedva izvukla.

Probudi je zvuk mobitela i vani začuje neku viku i metež. Na ekranu mobitela bljeskalo je Eloisino ime.

„Eloisa?"

„Koji vrag mama. Koji vrag se događa."

„Ne pričaj tako sa mnom. Gdje si? Zašto nisi doma?"

„Doslovno sam tu ispred. Ispred ovog… zatvorskog zida... koji si podigla. Tata traži ljestve ili nešto da sruši dio ograde. Zvali smo te. Zašto se nisi javljala?"

„Kakve ljestve?"

„Zašto si stavila još jednu ogradu? I to oko čitave kuće, bez prolaza ili vrata? To uopće nema smisla –"

Gđa Mendez odjurila je u kuhinju. Upalila je svjetlo, ali usprkos tome, nejasna, siva tama prodirala je kroz matirana prozorska stakla i prožimala prostoriju. A onda je ugledala: debele, valovite metalne ploče – metalne ploče njezina bijednog doma iz djetinjstva – kako se nadvijaju nad živicom i bacaju travnjak u sjenu. Odložila je mobitel i čula Eloisin prigušen glas: „Mama? Mama?" Čula je i Arsenijev glas u pozadini: „Tako sam dugo šutio da bi se smirila! Da se ne bi svađali!" I glas koji je nedvojbeno bio susjedov: „Idem po malj."

Gđa Mendez istrčala je van prema sablasnoj konstrukciji. Pjenila se, misleći, baš zato onaj jebeni radnik neće nikad ništa postići u životu. Kako je mogao biti tako glup? Čula je glasove s druge strane.

„Eloisa? Arsenio?" zazivala je.

„Mama?" začula je Eloisin povik. „Mama, jesi to ti?"

„Eloisa!" viknula je gđa Mendez. Otvorila je vrata prve ograde, koja se sada činila tankom, gotovo nježnom. Ugurala se i ugmizala u živicu sve dok nije bila zaogrnuta plaštem njezine tame. Grane su je bole i grebale po licu i golim nogama. Lišće joj se petljalo u kosu. Napokon se dočepala sićušne čistine na kojoj se novi bedem izdizao skoro metar iznad nje. Činilo se kao da su ploče zavarene jedna za drugu, sivi lim nagrizen, neravan i tu i tamo hrđav. Položila je ruku na hladni metal i zadrhtala.

„Eloisa!" vikala je gđa Mendez, a čudna ju je jeka pratila. „Arsenio!"

Sada je čula samo susjedin glas.

„Stižem", rekao je glas. „Spasit ću vas, gđo Mendez. Srušit ću taj zid i izbaviti vas odande."

„Ne!" vrisnula je gđa Mendez. Spotaknula se i guzicom pala u svježi glib, pod njom je krckalo lišće i gnijezdo grančica. Udubila je živicu i osjetila kako cijelim tijelom pritišće prvotnu, žičanu ogradu. Zapetljano granje i zgnječeno grmlje sada je blokiralo izlaz prema kući.

„Eloisa!"

Odgovora nije bilo. Otpuzala je i prislonila lice na bedem, kao da joj hladna ruka opipava temperaturu. S uhom prislonjenim na lakirani metal, začula je tihi šum, poput vala koji se lomi, kao da pod njom cijela zemlja uzdiše. Više ništa nije čula. Više ništa nije vidjela.

„Gđo Portman!" vrisnula je konačno. „Gđo Portman!"

Više nije čula ni susjedin glas.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License